

6 Durant la meua circulació, he arribat a trobar dos capellans amb sotana. El primer, llargarut, esprimit-xat, de cabell exigu i sabates grosses, tenia un aire trist. L'altre, amb barret pelut i arrodonit, tenia un aire més ben nodrit, més burocràtic. Abans, a Barcelona, els capellans amb sotana eren una entitat numèrica, una tradició visual incontestable. Ara són presència escadussera, pràcticament fugaç. Els capellans amb sotana van entrant, inexorablement, en el món delicat de l'efemèride i la nostàlgia. Com el cotxe de cavalls, els esmolets i els pianos de maneta.

7 He comprat el diari. Com cada dia. El diari és un costum, una obligació, un defecte. El diari són sis pessetes com aquell que no diu res. Abans, la gent embolicava l'esmorzar amb paper de diari. Les males llengües diuen que això explica la gran difusió de «La Vanguardia». Modernament, la bossa de plàstic ha assumit aquesta funció i la notícia té valor «per se», sense cap derivació extra-literària. És clar que, la crisi d'última hora, ha encarit i complicat la derivació plàstica i, els esmorzars, tornen a viatjar sota paper de diari. Sembla que alguns antics dissidents, tornen a llegir «La Vanguardia».

8 El diari diu que, a Barcelona, han explotat dos «artefactes». La paraula «artefacto» és multivalent, àmplia, enormement descriptiva. Engloba, en un sol mot, la dinamita, el «plàstic», la pólvora. És moderna, tecnològica, d'una discreta elegància. Les generacions de la guerra havien conservat de la paraula «bomba» un sentiment d'horror escabellat. La bomba era, per antonomàsia, la mort, la por, el desastre. L'artefacte, impersonal i assèptic, inspira, en el fons, una certa confiança. Ningú sap ben bé quina mena de gatzara explosiva proporciona un artefacte. Per això, no és pas estrany que, amb molt bon criteri, s'ha decidit que al país només circulin artefactes. Les bombes, fins ara, peten a Irlanda i a Vietnam. Ací, de moment, només estan permeses les bombes de pujar aigua.

9 Avui és dissabte i, afortunadament, he pogut fer la migdiada. La migdiada és una acte d'afirmació patriòtica, una reminiscència d'èpoques barroques i imperials, on fou de rigor dormir a la palla. Ara, aquest costum refinat i antic, declina. La vida mo-

derna és, cada vegada, més impacient i expeditiva. La gent no fa gairebé la migdiada, no va a concert, no juga a parxís, no llegeix cap llibre. Tinc la impressió que una de les clàusules que no ens deixa entrar al mercat comú, fa referència a la migdiada. I no m'estranya. Mentre nosaltres fem la migdiada ells fan autos, aixetes, supositoris, xapa de coure, armaris mirall, gots de duralex, persianes, pintura a l'oli... I és de suposar que el tractat de Roma haurà previst que no poden produir-se aquestes desigualtats democràtiques. Si mai es fa el referèndum per entrar al mercat comú, un servidor dirà que no. Democràcia per democràcia, val més la nostra, però amb migdiada.

10 He llegit una revista insòlita: «Ciudadano». Una denúncia inapelable sobre l'estat dels productes alimentaris que consumeix el nostre país. «Ciudadano» és un cas de periodisme autèntic. Hom té la impressió personalíssima que, coses així, no poden durar. I és que una revista que es passa l'estona parlant de l'adulteració cau, de ple, en la més descarada pornografia. És el «último tango» del mercabarna.

11 He anat a missa. La concurrència era, més aviat, discreta. La gent seguia la missa, es bellugava amb precaució, estossejava amb mesura. El mossèn ha predicat amb aquesta vaguetat amb que solen tractar-se les qüestions eclesiàstiques. L'evangeli, avui, és un material dispers. Però que acaba, molt sovint, en una crida a la bona fe de la parròquia. I com que ningú parla de l'infern, la parròquia fa el distret i no s'hi amoïna gaire. Avui, la gent, més que tenir por de l'infern, té por de la declaració de renda.

12 És l'hora dels adéus. La fosca és absoluta. El silenci total. És nit closa. Tot està en calma. El dia ha passat com tots els dies. Les hores s'han penjat a l'orella del sol i han caigut una a una, com fulles corsecades. Ara tot és pau. La son fa de les seves. Sobre el full de paper espeteguen les lletres de la màquina. Un dia traduït en paraules és curt. No ha passat res important. Han nascut i han mort molta gent. I les coses passen. I la vida corre. I la gent, vols o no vols, fa la seva via. I va a les seves coses. I veu els seus programes. I tal dia farà un any.

Jaume Farriol

**Garage**

**ELOY**



**GARAGE ELOY**  
de PEDRO FONT JUANOLA  
CONCESIONARIO

C  
I  
T  
R  
O  
Ë  
N



GRANOLLERS: Teléfono 870 00 72

BADALONA: Teléfono 380 25 97